

LEGFŐBB ÜGYÉSZSÉG
Személyügyi, Továbbképzési és
Igazgatási Főosztály

T á j é k o z t a t ó

az Ügyészség Napja alkalmából a Legfőbb Ügyészségen 2011. június 9-én tartott központi ünnepségről

Az ünnepséget, melyet jelenlétével megtisztelt dr. Kövér László úr, az Országgyűlés elnöke, dr. Baka András úr, a Legfelsőbb Bíróság és az Országos Igazságszolgáltatási Tanács elnöke, továbbá több, magas közjogi tisztséget betöltő személy, a magyar Himnusz, az Európai Unió himnusza és a protokolláris köszöntő elhangzása után dr. Polt Péter legfőbb ügyész úr nyitotta meg:

„Igen Tisztelt Házelnök Úr, Elnök Urak, Államtitkár Urak, Országgyűlési Biztos Úr, Kedves Vendégeink, Tisztelt Kollégák!

Száznegyven éve már, hogy az első ügyészi törvény megszületett, és Magyarországon ennek nyomán elkezdte működését a modern ügyészség. Száznegyven év elég hosszú idő, és sok minden történt ez alatt a hosszú idő alatt.

Tulajdonképpen nem kerek évfordulóról van szó, hiszen a 150, 125, 100 évet szokták kiemelten ünnepelni. Azt gondolom ennek ellenére, hogy ez a mai esemény kiemelkedik az évfordulós események közül. Nem a számok miatt, hanem az események miatt, amelyek most jelenleg velünk, a társadalommal, az országgal történnek. Ebben az évben a Parlament elfogadta Magyarország új Alaptörvényét és ebben az Alaptörvényben szerepel kiemelten, tevékenységéhez, rangjához méltóan Magyarország ügyészi szervezete. Most először – régi kívánalmaknak megfelelően – úgy szerepel az Alaptörvényben az ügyészség, mint az igazságszolgáltatás közreműködője. Megítélésem szerint ez egy korszakhatár, amely új fejezetet nyit az ügyészség életében is. A jogalkotás azonban nem zárult le, hiszen mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy sarkalatos törvények, köztük az ügyészségi törvény, az ügyészségi szolgálati törvény, illetve az igazságszolgáltatásra vonatkozó törvények kidolgozása, előkészítése folyamatban van. Számunkra ez komoly munka, komoly erőfeszítés, hiszen a jövő tevékenységének az alapját képező munkáról van szó.

Ha megnézzük az elmúlt éveket, akkor azt látjuk, hogy hihetetlenül felgyorsultak az események: az 1870-es években a gőzmozdonyok voltak a közlekedés lebonyolítóinak az élvonalában, ma már az űrrakétáival összehasonlítható sebességekről beszélünk – az ügyészséggel kapcsolatos történések kapcsán is.

Tíz évvel ezelőtt kibocsátottunk egy zöld színű könyvet, az ügyészség százharminc éves történelméről, s ebbe a könyvbe is már sok minden belekerült. Az

azóta eltelt tíz év többszörösen megtölthetné az újabb könyvet, ha most kibocsátanánk ilyen. Ha csak arra gondolunk, hogy az elmúlt időszakban az uniós csatlakozás következtében alapvetően és gyökeresen megváltozott az ügyészség szerkezete, tevékenysége, munkamódszerei, akkor ez önmagában egy sarkalatos változtatást jelenthet. De mindannyian, akik itt vagyunk a teremben, tudatában vagyunk annak, hogy rengeteg jogszabályváltozás következett be; új büntetőeljárás törvény lépett hatályba, „számtalanszor” módosították a Büntető Törvénykönyvet. Az ügyészség hatáskörében is jelentős változások voltak. Nagyon sok minden megváltozott, és ezek a változások el is szédíthetik az embert. Keresni kell azokat a biztos pontokat, amelyek iránymutatásul szolgálhatnak, amelyekhez mindig visszanyúlhatunk, hogy hogyan is kell ezt a munkát végezni, mi az az elvárás, amit a társadalom támaszt velünk szemben, s hogyan tudunk ennek eleget tenni. Vannak ilyen pontok, és ezen a mai ünnepségünkön ezeket a pontokat talán részben kicsit fel is tudjuk idézni.

Nem titok az, hogy Nánási László úr, akinek egy ragyogó könyve jelent meg a magyar királyi ügyészség történetéről, beszélt velem: megkérdezett arról, hogy – mint a mai rendezvénynek a főelőadója – milyen kérdésekre összpontosítson. Megbeszélésünknek az lett az eredménye, hogy azokat az értékeket kellene felmutatni, bemutatni, amelyek a magyar királyi ügyészség működéséből mind a mai napig iránymutató értékek, olyan alapelvek, amelyekhez a mai ügyészi működésnél is bizton visszanyúlhatunk, és amelyek alkalmazása a munkánk sikerét, elismertségét csak növelni tudja. És valóban így van ez, hiszen ha arra gondolunk, hogy Kozma Sándornál milyen modern felfogásban jelentek meg az ügyészi kötelezettségek, az erről szóló összefoglalók, vagy Finkey Ferenc mit mondott az ügyészség függetlenségéről, pártatlanságáról, vagy Vargha Ferenc milyen tanulmányokat tett közzé a mai szóval emberi jogoknak nevezett alapvető jogokról, ezeknek az érvényesítéséről az ügyészi munkában, akkor azt tudjuk mondani, hogy elődeink nagyon sok olyan alapelvet lefektettek, amelyek talán másként megfogalmazva, de tartalmukban ugyanúgy kell, hogy áthassák a mai ügyészi munkát is.

Azt gondolom, hogy ma, 2011-ben Magyarország ügyészsége teljesíti azt a feladatot, amelyet az Alaptörvény, a társadalom rá ró, elvár tőle. Ezt a jövőben is meg kell tennünk, és a jövőben is törekednünk kell arra, hogy az Alaptörvény, a törvények előírásai szerint, annak szellemében, legjobb tudásunkat kamatoztatva működünk az igazságszolgáltatás területén. Ez a hivatásunk, ez a feladatunk, és méltónak kell lennünk elődeinkhez is.

Ennek jegyében szeretném felkérni Nánási urat, hogy tartsa meg előadását.”

Dr. Nánási László Bács-Kiskun megyei főügyész úr ünnepi beszéde:

A magyar királyi ügyészség értékei (Emlékezés a 140. születésnapon)

„A polgári jogállam kiépítését célzó törvényhozás 140 évvel ezelőtt alkotta meg a királyi ügyészségről szóló 1871:XXXIII. tc-et, amely alapján – a magyar hagyományokat és korának európai megoldásait ötvözve – létrejött az a szervezet,

amely megfelelt az ügyészség modern fogalmának: az az igazságszolgáltatás részeként tevékenykedő hatóság, amely a társadalom nevében és a közérdek védelmében biztosítja a törvény alkalmazását mindazon esetekben, amikor a jogba ütköző magatartás merül fel.

Horvát Boldizsár igazságügy-miniszter 1869-ben az állami igazságszolgáltatás létrehozását azzal indokolta, hogy a magyar állam újjászervezése során szükség van olyan szervezetekre, amelyek a társadalmat működtető törvények hű, gyors és pontos végrehajtásának megadják minden garanciáját.

Ezen orgánumok egyikét képezte az ügyészség, azzal a főfeladattal, hogy a jogrendnek a büntető törvényekben meghatározott megsértése esetén a törvény alkalmazása iránti eljárást megindítsa. Az ügyészi feladatkör a további évtizedekben szerves összefüggésben alakult a társadalmi változásokkal, az igazságügyi reformokkal, a kodifikációkkal: a törvények kiterjesztették a királyi ügyészség feladatait, valamennyi a veszélyeztetett közérdek hathatós védelmét kívánva meg tőle. Így a szervezet egyre bővülő teendőket ellátva az igazságszolgáltatási rendszer megkerülhetetlen eleme lett: büntetőügyekben a vádemeléssel záruló szak urává vált, illetve a magánjog és a közigazgatási jog egyes területein is feladatokat kapott a törvény érvényesítése érdekében.

E szervezet generációkon át azon emberek által létezett és működött, akik esküjükben megfogadták, hogy „Magyarország alkotmányához bármilyen viszonyok közt hű maradok; a törvényeket és rendeleteket megtartom, a hivatali titkot senkinek fel nem fedezem; előljáróim iránt engedelmességgel viseltetem, a hivatalos meghagyásokat lelkiismeretesen teljesítem, tisztemben pontosan, híven és serényen eljáró, a reám bízott ügyekben félretekintés nélkül mindenemű mellétekintet, gyűlöletet, félelmet vagy kedvezést, egyedül a törvényes igazságot tartandó szemem előtt”.

A szervezet 3/4 évszázadának ügyészei ennek megfelelően tették dolgukat a magyar állam szolgálatában a hatályos jogszabályok alapján. Ezen majd 75 évben olyan értékek alakultak ki a királyi ügyészség működése során, amelyek ma is irányadóak.

Ha a történelem során megnézzük az eskü érvényesülését, megállapíthatjuk, hogy az ügyészek a legviharosabb időkben is betartották a hazához, Magyarországhoz való hűséget: az I. világháborút követő megszállások során megtagadták az új államhatalmak szolgálatát, még akkor is, ha ez személyes egzisztenciájuk, szülőföldjük elvesztésével járt. A II. világháború végén pedig az illegitim, idegen fennhatóság alatt létező hatalom minden kiürítési parancsa, fenyegetése ellenére jellemzően szolgálati helyükön maradtak, az „építő munka megindulásában” bízva.

Az ügyészség működését kialakító Kozma Sándor úgy bocsátotta útjára 1872-ben a szervezet tagjait feladataik ellátására, hogy az ügyész „az állam igazságszolgáltatásának oly önálló közege, tényezője, mely közvetlen az államtól nyert felhatalmazása folytán, amidőn a bűnt és bűnöst üldözőbe veszi, függetlenül, egyedül az anyagi igazság érdekében küzd”.

A magyar jogtudomány óriása és a klasszikus büntetőjogunk megteremtője, Csemegi Károly ezt úgy fogalmazta meg, hogy az ügyész a „társadalom képviselője, ennek szolgálatában és ügyében jár el; a per sikeres kimenetele által nem ő nyer, a büntetetlennek a büntetés elől való menekülése által nem ő veszít, hanem az első esetben nyer, a másodikban pedig veszít a jogrend, a társadalom biztonsága, a törvény tekintélye és ereje”. A feladat ellátásához szükséges, hogy a „vádhatóság hivatásának gyakorlása céljából a megfelelő hatalommal bírjon és a megfelelő eszközökkel rendelkezzen”. Az ügyészség szervezési és működési elve szerint „egységes organizmus”, amelyben alapvető a felettes utasítási joga, és az abban foglaltak érvényesítése. Tudományunk másik jelese, Fayer László szerint az ügyészség „az igazságszolgáltatásnak egy akarat szerint működő szerve”. A hierarchia azonban nem jelentett vak engedelmességet, hiszen a büntetőeljárások dinamikájából következett, hogy az eljáró ügyésznek készen kellett állnia a felmerülő kérdések önálló megoldására. Mint egy 1891-es memorandum megfogalmazta, a tárgyalási teremben már a tárgyaló ügyészségi tag határoz, mivel „ezen alkalommal csak saját értelmétől kérhet tanácsot és saját lelkiismeretétől fogadhat el utasítást”.

A centralizmus adott lehetőséget arra, hogy a büntető jogalkalmazás során az ország területén egységes előírások alapján történjen az állami büntető igény érvényesítése. A jogalkotás a legmagasabb tisztség viselőjét, a koronaügyészt ruházta fel jogegység érdekében a perorvoslat kezdeményezésének jogával, hiszen neki volt áttekintése az egész igazságszolgáltatás felett, s így a bűnvádi ügyekben a jogegység megóvása elsősorban az ő feladata lett.

A jogalkotás meg is adta az eszközöket arra, hogy az ügyész jogkörét gyakorolhassa: a számos jogi eszköz alkalmazásán túl megillette a nyomozó közegekkel való rendelkezés jogosítványa éppúgy, mint a karhatalom közvetlen igénybe vételének lehetősége. E működés során a mérce a törvény betartása és megalapozottság volt. Az eljárásokban az 1896-os Bp. teret adott az absztrakt szabály konkrét alkalmazása során a személyes döntésnek, hiszen az ügyész megtagadhatta a vád képviseletét, ha meggyőződése szerint a feljelentett cselekmény nem volt büntethető, vagy ha az eljárás sikeréhez szükséges bizonyíték nem volt beszerezhető. E törvényhely indokolása leszögezte, hogy ilyen magatartást kíván meg az ügyésszel szemben a tárgyilagosság követelménye, hiszen ő az ügy első bírójára. A törvényi kellékeknek meg nem felelő ügyek képviseletének elutasítása ezért nemcsak joga, hanem kötelessége is. Az ügyész feladata a jog megvalósítását előmozdítani, de ezt nem azzal teszi, hogy fölötte kétséges ügyeket visz bíróság elé, hanem azáltal, hogy olyan cselekményeket, amelyek kétségtelenül törvénysértések, nem engedi kisiklani az igazságszolgáltatás keze alól.

A feladatok teljesítéséhez Kozma Sándor kívánalma volt, hogy a magyar ügyészi kar legyen „tudós, művelt, correct és mindenek fölött emberies”. Tudós, hiszen az ügyésznek, mint a jog tudójának, hivatása gyakorlásához felkészültnek kell lennie, ismerve az irányadó joganyagot és gyakorlatot, s ezek alapján igényesen teljesítve feladatait. A tudást folyamatosan ápolni kell, mert akkor maradhat meg és fejlődhet az ismeret. A tudás révén lehet felismerni új megoldásokat, a változtatások szükségességét. A hivatás gyakorlásához nem elegendő a begyakorolt fogások ismétlése, hanem egyedi elemzésre, probléma-felismerő és megoldó készségekre, döntési képességekre, új megoldások kidolgozására és vállalására van szükség.

Az ügyésznek műveltnak is kell lennie, hiszen a jog nem egy önmagában, hanem a környezetében létező jelenség. Így a jog alkotásához és alkalmazásához szükséges mindazon társadalom- és természettudományos ismeret, módszer elsajátítása, amelyek révén a hivatást teljesíteni, a jogot fejleszteni, és adott esetben alkalmazni lehet. Ezen műveltség eszmény jegyében a királyi ügyészség számos alakja részt vett a kodifikációs munkákban, kommentárok, tanulmányok, cikkek születtek tollukból, amelyeknek számos megállapítása ma is érvényesül, mert elfogadottságuk révén beépültek a jogi normákba és gyakorlatba.

Az ügyész működése során korrekt, ha eljárása körültekintő, alapos, de gyors és hatékony is. Munkavégzésében tartózkodni kell minden előítélettől, érzelmektől, indulattól, ellen- vagy rokonszerv nyilvánítástól. Mint a debreceni királyi főügyész 1891-ben megfogalmazta, a működés során legyenek „erélyesek - túlhajtás nélkül, higgadtak és megfontolók - tétovázás nélkül, rettenthetetlenek a törvény és jog védelmében mindenkor és mindenkivel szemben, és soha ne feledjék, hogy a kir. ügyészség működésének végcélja a valódi igazság érvényre juttatása”.

És az ügyész emberies, ha – mint nagy elődje nyomán Vargha Ferenc vallotta - feladatai teljesítése során nem egy elvont, abszolút igazság érdekében jár el, hanem azért, hogy az eljárása központjában álló ember kapcsán megtalálja azt a megoldást, amelynek révén vagy a szükséges megtorlással vagy a javítással a társadalmat védi a jogsértések ellen. Ebből a nézetből, a társadalmi hasznosság szempontjából van csak létjogosultsága a büntetésnek, az igazságszolgáltatásnak ebben kell kicsúcsosodnia. Így az eljárások során a jogsértés nagyságán túl számot kell vetni a tettes egyedi sajátosságaival, erkölcsiségével, szociális helyzetével, és a két oldal együtteseként megtalálni a kellő jogkövetkezményt.

A királyi ügyészség működése során kialakult értékrendet igen szemléletesen, immáron több évtized ismeretében Strache Gusztáv budapesti királyi főügyész foglalta össze: e szerint az ügyész legyen „gentleman! Ebbe a fogalomba belefoglalva mindazt, ami az ügyészt kartársaival, feljebbvalóival, alantasaival, az ügyvédekkel és felekkel való viszonyban felemeli vagy értékében leszállítja. A felekkel való bánásmód legyen udvarias, kíméletes és megértő. Sohase felejtjük el, hogy mi vagyunk értük és nem ők mi értünk. Legyünk mindig készséggel segítségére azoknak, akik szívdobogva fordulnak hozzánk tanácsért és támogatásért. Mindenki legyen önmagának legszigorúbb bírója. A benne rejlő képességekkel senki se fukarkodjék, adja mindig a legtöbbet és a legjobbat, amire képes. Így használ elsősorban a köznek, de saját maga sem látja kárát”.

Működése során az ügyész „szálljon síkra a maga igaza mellett, törhetetlenül és körömszakadtáig, ha arról meg van győződve, de soha ne vádoljon felületesen, különösen nem nyeglén és még kevésbé sértően, hanem higgadtan, komolyan és mindig előkelően, mert magát megértetni, figyelmet és érdeklődést kelteni, másokat meggyőzni és álláspontja iránt tiszteletet ébreszteni csak így lesz képes. És különösen óvakodjék az alaptalan vád emelésétől, mert az visszaszáll a vádlóra, az alaptalan vád mérhetetlen szenvedést okozhat és aláássa az ügyészség tekintélyét”.

Mindezen tényezők együtteseként elődeink magatartásukkal, tetteikkel részt vállaltak az állam, az igazságszolgáltatás, a szervezet, a hivatás feladatainak

teljesítésében, működésük színvonalának fenntartásában, jogkörük érvényre juttatásában, és az ő eljárásukon keresztül nyilvánult meg az ügyészség.

A történelem tanúsága szerint megállapítható, hogy a szervezet ilyen működése révén vált és válhat valóra Kozma Sándor hajdani hitvallása, miszerint „ezen intézményben is van letéve záloga annak, hogy Magyarország a jogállamok közé sorakozik”.

Így legyen a jövőben is!”

Az ünnepi beszédet Legfőbb Ügyész úr a következőképpen köszönte meg:

„Megköszönöm Főügyész úrnak az előadását; azt gondolom, hogy ennek minden mondata, majd minden szava olyan volt, hogy ma is hasznosítható, és én kérek mindenkit, hogy hasznosítsa is, sőt többet mondok, el is várom mindenkitől – magamat is beleértve –, hogy hasznosítsa. Főügyész úr említette azt a kívánalmat is, hogy az ügyész az legyen gentleman, merem remélni, hogy ezt is tudjuk majd követni.”

*
**

Az ünnepi beszédet követően díjak és más elismerések legfőbb ügyészi átadása következett:

Legfőbb Ügyész úr az első ügyészi törvény kihirdetésének 140. évfordulója alkalmából

EGYÜTTMŰKÖDÉSÉRT emlékérmét

dr. Hunyadi-Buzás Ágnesnek a Heves Megyei Bíróság elnökének;

KOZMA SÁNDOR-díjat

dr. Csók István ezredes, címzetes katonai fellebbviteli ügyészségi ügyész, kaposvári katonai ügyészségi vezető ügyésznek,

dr. Horváth Józsefné címzetes főügyészségi ügyész, ajkai városi vezető ügyésznek,

dr. Ilia Péter szegedi fellebbviteli főügyészségi osztályvezető ügyésznek,

Jónáné dr. Pocsai Edit Mária Hajdú-Bihar megyei főügyész-helyettesnek,

dr. Klimon Zsuzsanna Borsod-Abaúj-Zemplén megyei főügyészségi csoportvezető ügyésznek,

dr. Lévai Ilona legfőbb ügyészségi osztályvezető ügyésznek,

Parázsóné dr. Gulyás Katalin címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Heves megyei főügyész-helyettesnek,

dr. Simon József címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Vas megyei főügyész-helyettesnek,

dr. Varga-Koritár György címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Baranya megyei főügyésznek,

dr. Varga Zs. András legfőbb ügyész helyettesnek;

ÜGYÉSZSÉGÉRT díjat

Branstädter Györgyné karcagi városi ügyészségi tisztviselőnek,
Fajth Mátýásné dabasi városi ügyészségi irodavezetőnek,
Gáspár Éva Baranya megyei főügyészségi irodavezetőnek,
Herczeg Mária tanácsos, Tolna megyei főügyészségi tisztviselőnek,
Juhász Jánosné legfőbb ügyészségi írnoknak,
Kovács Sándorné fővárosi főügyészségi csoportvezetőnek,
Krizsainé dr. Vereb Mária nyíregyházi városi ügyészségi írnoknak,
Péntek Györgyné komáromi városi ügyészségi írnoknak,
Puskás Károlyné tanácsos, ny. Békés megyei főügyészségi irodavezetőnek,
Wallner József főtanácsos, legfőbb ügyészségi csoportvezetőnek;

„CÍMZETES LEGFŐBB ÜGYÉSZSÉGI ÜGYÉSZ” címet

Takácsné dr. Diófási Ágnes debreceni fellebbviteli főügyészségi ügyésznek;

„CÍMZETES FELLEBBVITELI FŐÜGYÉSZSÉGI ÜGYÉSZ” címet

dr. Agócs József Bács-Kiskun megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Galló Lajos Borsod-Abaúj-Zemplén megyei főügyészségi ügyésznek,
Balászné dr. Busku Terézia Jász-Nagykun-Szolnok megyei főügyészségi
csoportvezető ügyésznek,
dr. Madarasi Judit Komárom-Esztergom megyei főügyészségi ügyésznek,
Himmelné dr. Ökrös Magdolna Tolna megyei főügyészségi csoportvezető
ügyésznek,
Tánczosné dr. Kiss Éva Vas megyei főügyész helyettesnek;

„CÍMZETES FŐÜGYÉSZSÉGI ÜGYÉSZ” címet

dr. Ladnyik Edina budapesti X. és XVII. kerületi vezetőhelyettes ügyésznek,
Bárdosné dr. Szolga Erika komlói városi vezető ügyésznek,
Magyarné dr. Kozma Marianna székesfehérvári városi vezető ügyésznek,
dr. Füredi László József berettyóújfalui városi vezető ügyésznek,
Menyhártné dr. Berettyán Edit debreceni városi vezetőhelyettes ügyésznek,
dr. Bodnár Erika hevesi városi vezetőhelyettes ügyésznek;

„FŐTANÁCSOS” címet

Jánoshegyi István műszaki igazgatónak;

„TANÁCSOS” címet

Erdélyi Mihály Pálné Pest megyei főügyészségi irodavezetőnek;

ÜGYÉSZSÉGI EMLÉKGYŰRŰT

Arany Róza Hajdú-Bihar megyei főügyészségi tisztviselőnek,
dr. Ábrahám István címzetes főügyészségi ügyész, ny. kiskunfélegyházi városi vezető ügyésznek,
dr. Balogh Zoltán Tiborné címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Borsod-Abaúj-Zemplén megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Cserei Gyula főosztályvezető-helyettes ügyésznek,
dr. Dávid Tamás ny. legfőbb ügyészségi osztályvezető ügyésznek,
dr. Hegedűs Zsuzsanna címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, fővárosi főügyészségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Kis Éva legfőbb ügyészségi osztályvezető ügyésznek,
Kopján-Kissné dr. Zsemberi Mária ny. békéscsabai városi ügyészségi ügyésznek,
Kovács Józsefné dr. Baranya megyei főügyészségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Kovács Sándor szolnoki nyomozó ügyészségi vezető ügyésznek,
dr. Linha Terézia Somogy megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Margita Tiborné főügyészségi tanácsos, címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Csongrád megyei főügyészségi csoportvezető ügyésznek,
Oswald Istvánné dr. címzetes főügyészségi ügyész, gyöngyösi városi vezető ügyésznek,
Pásztoriné dr. Simon Éva címzetes főügyészségi ügyész, szekszárdi városi vezető ügyésznek,
dr. Petrik Orbán Sándor címzetes főügyészségi ügyész, makói városi vezető ügyésznek,
dr. Polgár Tiborné dr. Fehérváry Ilona legfőbb ügyészségi ügyésznek,
dr. Pongrácz Gabriella mb. legfőbb ügyészségi osztályvezető ügyésznek,
dr. Radnóti Istvánné dr. Lékó Eszter legfőbb ügyészségi tanácsos, mb. főosztályvezető ügyésznek,
Dr. Schmidt Ágota Győr-Moson-Sopron megyei főügyészségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Szolnoki László címzetes főügyészségi ügyész, kisvárdai városi vezető ügyésznek;

LEGFŐBB ÜGYÉSZI ELISMERŐ OKLEVELET

dr. Bagdi László címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Jász-Nagykun-Szolnok megyei főügyész-helyettesnek,
dr. Balogh Anikó tatabányai városi vezető ügyésznek,
dr. Beregszászi Gizella legfőbb ügyészségi ügyész, mb. budapesti V. és XIII. kerületi vezető ügyésznek,
Czapné dr. Fekete Mariann Heves megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Czeglédyné dr. Czinege Helga soproni városi vezető ügyésznek,

Dénesné dr. Csernák Erzsébet budapesti I. és XII. kerületi vezetőhelyettes ügyésznek,
dr. Fazekas Milán fővárosi főügyészrségi ügyésznek,
Fekete Tünde pécsi fellebbviteli főügyészrségi ügyésznek,
dr. Grim Zsolt fővárosi főügyészrségi ügyésznek,
dr. Gyurkó Szilvia Veronika az Országos Kriminológiai Intézet tudományos munkatársának,
dr. Halmos Krisztina Ilona legfőbb ügyészrségi ügyésznek,
Honfi György legfőbb ügyészrségi fizikai alkalmazottnak,
Hornung Judit főtanácsos, legfőbb ügyészrségi csoportvezetőnek,
dr. Horváth László kaposvári vezető ügyésznek,
dr. Ibolya Tibor Béla a Legfőbb Ügyészrségen szolgálatot teljesítő budapesti IV. és XV. kerületi vezető ügyésznek,
dr. Judiné dr. Vida Angéla Győr-Moson-Sopron megyei főügyészrségi vezetőnek,
dr. Keller György Károly nyíregyházi városi ügyészrségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Kiss Erika címzetes fellebbviteli főügyészrségi ügyész, Zala megyei főügyészrségi csoportvezető ügyésznek,
Kosztoláné Janecska Ildikó csongrádi városi ügyészrségi irodavezetőnek,
dr. Kovács Gabriella Krisztina nyíregyházi városi ügyészrségi ügyésznek,
Kovácsné dr. Hesz Katalin címzetes főügyészrségi ügyész, dunaujvárosi városi vezető ügyésznek,
dr. Kovács Gyula Nógrád megyei főügyészrségi csoportvezető ügyésznek,
Kubik Attila legfőbb ügyészrségi tisztviselőnek,
Lesták Ferenc legfőbb ügyészrségi tisztviselőnek,
dr. Miskolczi Barna a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumba beosztott legfőbb ügyészrségi ügyésznek,
dr. Monostori Katalin Pest megyei főügyészrségi osztályvezető ügyésznek,
dr. Nagy Zsolt mb. legfőbb ügyészrségi osztályvezető ügyésznek,
dr. Nisóczki József Levente ráckevei városi ügyészrségi ügyésznek,
dr. Péli László pécsi városi ügyészrségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Pénzes Gábor mb. sátoraljaújhelyi városi vezetőhelyettes ügyésznek,
dr. Román Gyula Veszprém megyei főügyészrségi ügyésznek,
dr. Rozgonyi-Szabó Éva Békés megyei főügyészrségi ügyésznek,
Somogyi Kálmánné dr. Pest megyei főügyészrségi csoportvezető ügyésznek,
dr. Stellan Tamás legfőbb ügyészrségi ügyésznek,
dr. Szabó Csaba Hajdú-Bihar megyei főügyészrségi ügyésznek,
dr. Szegedi Mónika kiskunhalasi városi ügyészrségi ügyésznek,
dr. Szekér Ildikó legfőbb ügyészrségi ügyésznek,
Széllné dr. Popovics Judit kazincbarcikai városi vezetőhelyettes ügyésznek,
dr. Szilágyi Péter makói városi ügyészrségi ügyésznek,
Veres Péter legfőbb ügyészrségi gépjárművezetőnek;

EMLÉKTÁRGYAT

dr. Fónay Tamás siklósi városi vezető ügyésznek,
dr. Hajdu Mária főügyészrségi főtanácsos, Pest megyei főügyészrségi ügyésznek,

dr. Horváthné dr. Füst Gabriella kaposvári nyomozó ügyészségi vezető ügyésznek,
dr. Krascsenits Jenőné Pest megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Ladomérszkyné dr. Kása Ágnes Veszprém megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Mészáros Ferenc Nógrád megyei főügyészségi ügyésznek,
dr. Szeri László címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyész, Bács-Kiskun megyei főügyészségi csoportvezető ügyésznek

adományozott.

*

**

Szintén a központi ünnepségen adta át Legfőbb Ügyész úr az általa, Kozma Sándor emlékére meghirdetett tudományos pályázat díjait.

A pályaművek elbírálását két bizottság végezte.

A pályázati kiírás szerint valamennyi tagozaton, külön a büntetőjogi, külön a büntetőjogon kívüli témakörben egységesen

az I. díj	150.000,
a II. díj	100.000,
a III. díj	80.000

Ft pénzjutalommal járt. Négy pályázó 50.000 Ft pénzjutalommal járó különdíjban, szintén négy pályázó pedig dicséretben részesült.

A bíráló bizottság – arra alkalmas pályamű hiányában – nem javasolta büntetőjogi témakörben általános tagozaton I. díj kiadását, két különdíjat, valamint joghallgatói tagozaton két III. díjat ítelt oda.

A bíráló bizottság – arra alkalmas pályamű hiányában – nem javasolta büntetőjogon kívüli témakörben általános tagozaton I. és III. díj kiadását. Ifjúsági tagozaton egy pályázó különdíjban, egy dicséretben, joghallgatói tagozaton egy pályázó különdíjban, valamint három dicséretben részesül.

BÜNTETŐJOGI TÉMAKÖRBEN, ÁLTALÁNOS TAGOZATON

II. díjban részesült

Dr. HORVÁTH EDIT
lenti városi ügyészségi ügyész.

III. díjban részesült

Dr. HETÉNYI GÁBOR ANTAL

budapesti nyomozó ügyészségi ügyész.

Különdíjban részesült

Dr. PÉK RICHÁRD TAMÁS
Vas megyei főügyészségi ügyész

és

Dr. BALOGH ANNA
budapesti I. és XII. kerületi ügyészségi ügyész.

BÜNTETŐJOGI TÉMAKÖRBEN, IFJÚSÁGI TAGOZATON

I. díjban részesült

Dr. SÁMUEL EMESE
aki az elismerést akadályoztatása miatt későbbi
időpontban veszi át.

II. díjban részesült

Dr. BEJCZI ALEXA
zalaegerszegi városi ügyészségi titkár.

III. díjban részesült

Dr. LÁRIS LILIÁNA
marcali városi ügyészségi titkár.

BÜNTETŐJOGI TÉMAKÖRBEN, JOGHALLGATÓI TAGOZATON

I. díjban részesült

GULYÁS JUDIT
az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója.

II. díjban részesült

KRISTON-PUSKÁS ÁGNES

a Széchenyi István Egyetem Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Karának
hallgatója.

III. díjban részesült

KOMÁROMI DÓRA

a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának hallgatója

és

KOVÁCS NIKOLETT

a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának hallgatója.

BÜNTETŐJOGON KÍVÜLI TÉMAKÖRBEN, ÁLTALÁNOS TAGOZATON

II. díjban részesült

Dr. FEJES ERIK

budapesti katonai ügyészségi ügyész.

BÜNTETŐJOGON KÍVÜLI TÉMAKÖRBEN, IFJÚSÁGI TAGOZATON

I. díjban részesült

Dr. ZSADÁNYI ILDIKÓ ÁGNES

mátészalkai városi ügyészségi fogalmazó.

II. díjban részesült

Dr. KLÉR ANDRÁS

budaörsi városi ügyészségi fogalmazó.

III. díjban részesült

Dr. IMRE PÉTER

balassagyarmati városi ügyészségi fogalmazó.

Különdíjban részesült

Dr. BANCSI ZSOLT JÓZSEF

nyíregyházi városi ügyészségi fogalmazó.

Dicséretben részesült

Dr. ALFÖLDI ÁGNES DÓRA
debreceni városi ügyészégi fogalmazó.

BÜNTETŐJOGON KÍVÜLI TÉMAKÖRBEN, JOGHALLGATÓI TAGOZATON

I. díjban részesült

HORVÁTH LÁSZLÓ
a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának hallgatója.

II. díjban részesült

PÁLL BALÁZS
a Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója.

III. díjban részesült

KOVÁCS ÁDÁM GÁBOR
a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója.

Különdíjban részesült

CSORDÁS TAMÁS
a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója.

Dicséretben részesült

VADÁSZ VERONIKA
a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója,

BALOGH NIKOLETTA
a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója

és

HOROGH TÍMEA KATALIN
a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója.

* * *

Dr. Bánhegyi Gábor dandártábornok, főosztályvezető ügyész különdíjként emléktárgyat ajánlott fel, és adott át.

A különdíjat

FARKAS ÁDÁM

a Széchenyi István Egyetem Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója vehette át.

* * *

Az Ügyészek Országos Egyesülete 50.000 Ft pénzzutalommal járó különdíjat ajánlott fel. A díjat dr. Matécsa Artemon, az Egyesület elnöke adta át.

A különdíjat

Dr. BÁRDOSNÉ dr. BODNÁR ESZTER
egri városi ügyészségi ügyész vehette át.

Az elismerések átadását követően az ünnepség hivatalos része a Szózat eléneklésével fejeződött be.

B u d a p e s t, 2011. június 15.